

Eva Petrič
Világskatulya
Versek

Eva Petrič

Világskatulya

Versek

Eva Petrič

Világskatulya

Versek

*tiltott hely fele szaladok, nem lenne szabad;
bármit is találok, megosztom...*

Fordította: Lukács Zsolt

Az eredeti kötet címe: **Ta prostor je škatla** (Založba Drava, 2007)

Fordította: Lukács Zsolt

Borító: Eva Petrič fotójának
felhasználásával, Balogh Zsolt
Tördelő szerkesztő: Balogh Zsolt
Fotográfia: Eva Petrič

A kötet fordítását,
a Javna agencija za knjigo
Republike Slovenije támogatja.

© Eva Petrič, 2013
Hungarian translation © Lukács Zsolt, 2013

8831 Nagykanizsa, Pityer 19.
Tel.: 93 320 766
www.czipi.hu

ISBN 978-963-9782-31-0

Jelen kötet megjelenése számomra olyan, mint a karma beteljesülése. Mindazt, amit szlovénül írtam csak azért, hogy mások ne értsék, most a nyilvánosság elé tárom. A költészet, amióta csak az eszemet tudom, mindig is érdekelt. A benne rejlő örökkévalóság miatt vonzó. Létezésünk során emlékezetünkbe vessük a szavakat és a szavak kombinációját, ahogy azt Jim Morrison írta. A költészet és a versek túlélnek az időt és megszüntetik a köztünk lévő különbségeket. Bárki, legyen az művelt vagy nem, el tud mondani egy verset vagy versszakot. Én magam is, aki nem a szlovén anyanyelvemen végeztem az iskoláimat, mégis a szlovén nyelven keresztül ismertem meg a verseket – éppen ezért a költői nyelvben és nem a mindennapi beszédben éreztem magam otthonosan.

Verseimet többnyire az iskolaéveim alatt írtam, amikor csak angol nyelven folyt a tanítás. Ám a legtöbb versem szlovénül írtam – így megszabadultam attól a kellemetlen gondtól, hogy ha valaki a hátam mögött leskelődne, tudja, miről írok, ugyanakkor megszabadultam azoktól a kellemetlen aggályoktól is, hogy vajon helyesen használom-e a szavakat. Talán a nyelvi jelek helyes használatának szerény ismerete miatt támaszkodtam a nyelv vizuális lehetőségeire.

Ezzel egy egyéni, hozzám közel álló, sajátos nyelvezetet teremtettem, amiről nem szeretnék lemondani, jóllehet ismerem a nyelvtani szabályokat. Ahogy most a saját művészi alkotásomon elgondolkodom, úgy vélem, hogy valamiképpen maga a versírás, vagyis annak vizuális kifejeződése, vezetett el oda, amivel ma is foglalkozom – a fényképezéshez, a festészethez, a videó művészetéhez. Már első egynéhány versem óta meg voltam győződve arról, hogy a vers leírásának módja kiegészíti annak üzenetét, úgy ahogy az árnyékok kiegészítik fényképeim tárgyát. A jelen verseskötet tehát az alkotóművészetem DNS-e, lett légyen az festészet, írás, digitális felvétel, fényképezés vagy bármi más. Műalkotásom célja, hogy megragadjam magam egy részét és az, mint egy árnyék fejezze ki magát a szavak segítségével vagy egy másik médium által.

A teljes kötetet, jóllehet több részből áll, egységes történeti egészként fogom fel, amely megmutatja nekem a skatulyát, ahonnét jöttem, és azokat a fedeleket, amelyek többé-kevésbé kedvemre vannak. Velük a skatulyámat feltárhatom, vagy be is csukhatom.

Eva Petrič

E kedves hely

E kedves hely

E hely = skatulya.

A nevem: skatulya,
skatulyában létezem,
anyagom: skatulya,
skatulyázótól származom,
aki napról-
napra
skatulyát
skatulyákba
rakosgat.

LENT

Páncél nélkül

se smink,

se púder.

könnyedén,

lengén –

kényelmesen.

segített eltüntetni álarcom –

az ábrándok krémszínű arcát.

Átváltozás

függöny fel!

láthatod.

sminkem lemostam.

de még mindig felismerlek...

nekem így kellemesebb.

még a gondolataim is szabadabbak,
vidámabbak, nyájasabbak,
midőn lassan feledésbe merülő bőröm
energiával töltkező,
bár öregedik, szaporán,
a brazil favallák tűző napján.

A manhattani cement alatt

testünk görcsbe rándul, midőn nekiverődik
s belegabalyodik
a cement dzsungel
fém gyökerének kibomlott hajába.

rabságában
csupán csak sápadt emlékü kifejezéssé válok.

Fejjel az égnek

pont akkor,
midőn kezeid közül hagyod kicsúszni a gravitációt,
hogy a vízbe hulljon,
ilyenkor elillan a talaj.

a víz felett szertefoszlik az égbolt –
képtelen kékségében élni.

bármit is
kötöttél
kötöztél,
kötözgettél,
kötél
az égre,
elsüllyedt.

az égboltra költözött bensőd árnya.

Elsősorban napi munka

követlek.

mindenegy lépésedből

gúnyt űzők,

átölelem,

átformálok.

fogom a lábad.

néha előtted, olykor mögötted seprem az utat.

badarság lenne leráznod.

nyakra-főre rémületbe kergetsz.

lépten-nyomon átkozódsz.

ám testemen keresztül sosem gázolsz!

Piskótát majszoló farsangi jelmez

az asztalra csapsz,
beleremeg az,
a pohár széttörik,
a tej kiborul.

elnyúlva tovafoly,
nyomot hagy -
a felszínen elterül -

az asztal tekintete változik.

nyugodt lélekkel felállsz.
kezedd a fehér asztalterítőt felemeled -
kitárod -

*angyalszárnyak,
széttártak,
a kilátást
feltárják.*

tekinteted változik.

FENN

Júdás

engedd, hadd másszak fel hozzád,
keresztet hordoznám.
úgy kívánom.

van rá remény?

Zarándoklat

az újonnan vett akvárium üveg
címkéje
lehull,
midőn nyelvem
annak sima felületén keresztül
sóbeszerzésre
indul.

Velem szemben

egy argentin utcasarkon
test kutat aggódón
vörös bőrtáskájában aprót találjon

ő csak vár.
felnéz –
majd le.
maga elé pislant és rajtakap.
az meg ujjaival csak kutat.

felnéz –
innét csak arra, felfele, kiabál utána.

ő eltakarja előlem a kilátást –
az elillan előle, az elillan, illan.

Varázspálcával a tejúton

bárcsak ne repülnék,
 reppennék a magasba,
 úsznék,
 lebegnék, hanem
 LOVAGOLHATNÉK
k e r e s z t ü l
a horizonton.

bárcsak idejében elérhetnék a világ másik végére
és azt színlelnénk kettesben,
hogy mi lennénk az éji ég két tündére.

KÍVÜL

Akvárium

nézem-nézegetem,
szemlélem,
tétlenkedem,
képtelenség
kivergődni innen.

odakint csupa csalárdság minden,
még azok a halak is, akiket
anya, apa, nővér, báty, nagynéni, nagybácsi, barát, pasi,
lány, szomszéd, papagáj névvel illetek.

Gyermeki kísérlet

az éjbe gravíroztad magad,
s most közeled rettent.

játékokkal a szemedben
rajzolsz az ékes éj orcájára könnyet.

csorog a tinta,
az éj folyik, elfolyik,
körbefordul,
a tinta elpárolog
s itt is a virradat.

Bolhapiac

és az ex-gyilkos betoppan...

a fonal-

szövet

a kallódó

egy vasárnap délutáni piacon, akár nyakadat

is ékesítheti,

ez csalogatta, ámította s visszakényszerítette oda, ahonnan
érkezett.

szája szélét nyalogatta, aztán a karját,

magában motyogott

s új sugallatokkal telítődve suhant tova.

a bolhapiacon bármi előfordul,

minden rád talál –

akár egy ex-gyilkos is.

A San Telmói kávézóban

mosolygós szemek, ablaküvegre

merednek, s a kávé előttem.

vörös sál,

faasztalok,

vizes pohár,

könyv,

üres kávé csésze,

üres asztal velem szemben.

Nemcsak a fül hibás

öngyilkos leszek
ajaj, elszóltam magam
s felszólítottam, jegyezze átkozott naplójába.

felnevetett,
lapozott,
teleírta, csiklandozta
és így szólt: írom.

a lap elmosolyodott.
pontot tett,
a játék befejeződött.
délután 2:41.
ebédidő! kiáltott fel.

később felolvasta:
azt állította,
megbomlott agya;
parancsba adta, ezt
is jegyezzem le.

elégedett tekintettel rám nézett.

lesütöttem szemem
– előttem csupasz tányérja,
elkerülte tekintetem
– szemed mily tágra meredt.

kérésed teljesül, vágyad meghallgatásra talál, mondtam.
mindkettőnk javára válik...
miért rontsam el jókedvét, gondoltam
s az ablakon át Juan után kutattam.

Rio

Megláttam Jézust.

kellemes érzés megpillantani egy ismerős arcot
ebben az ezerarcú városban.

BELÜL

Monológ

ki vagyok?

börtelen

skatulya,

lebegő.

Anamnézis

egy teljes napot töltöttem, benn,
a bőrömben.

Prána

mielőtt egyszerűen lenyelnéd,
ajkaid közt szopogasd.

hadd fejtse ki ízét.
ez az élvezet,
legalábbis a neve.

A membrán alatt

az alagutak belsejében
gázsusogás hallik,
megduzzadnak a szövetek,
erjedésbe kezd az anyag.

s mikor báb formájú fejeddel
gyengéden mellé bújysz,
sárgába siklik a kék.

belül
már minden csak véletlen.

hát fel a sorompót,
nyisd meg a csapot,
csendüljön a dal!

hadd áradjon
az újjáegyesülés felé.

Egy lépést előre, kettőt hátra

elillan belőlem a fehérség.
kitéptem.
gyengéden,
lassan,
hogy az érzékenyséig
fokozzam fájdalmam.

izgalmasabb a fekete,
az ellentét.
nem csoda,
hisz végül is fehér vagyok.
a feketeség az otthonom.

Tűzijáték

előre lépek egyet.
erre a fiú egyet hátra.
arcára kiül a félelem.

döntök.
lehunyom szemem,
mielőtt belém költözne a félelem –
sebtiben lenyelem a színes
rakétamaradványt.

gyomromban susog –
rányomom kezem,
gyomrom felszíne
az egymásra ható erőktől
feszül.
robbanás.

arcán csitul a félelem.

Bécs – 5 óra = Buenos Aires

ráfújok,
rá a vékonyka pálcika végire,
örömtűzként lobog.
napod felforgatom,
majd éjt varázslók rá,
hogymég az egyszer e pálcika örömtüzeként égjek.

Fogas

ha csitul a csend,
belülről szinte áthat,
jóllehet hiányában élek.

gyengédségre
vágyom
egy épp oly önző,
fiatal,
törékeny
árnyra, bőr alatti testiségre,
hogy csontjaim belsejébe süllyesszem a neszt.
akár egy futó pillantás,
egy sóvár,
(bár nem akárkié) is elég lenne.

Tengeri csiga

e női szerv
egy akvárium belsejében akár egy férfi
nyelv félig öntudatos iránytűje is lehet.

vele e körbevett szerv – kötözött zsineg.

képzeletet fényképez,
mely e szerv hajlatából leng...

A jószok konyhájában

az arcon egy ország dereng,
lakóinak fele már szendereg –
a pohár foglya.

pohár rabja.

pohárba zárt
gyermek arcát
rajzolja gondolata.
mellette
cigányok sikolya.

vágd földhöz a poharat!

hajnal hasad,
a gyermek tenyerébe temeti
arcát s máris elszunnyad.

Váróterem

a skatulyás dobozba szemgolyót tettél,
csontváz lebeg
s a rekkenő hőségtől
varjak szenvednek.

sehol sem látlak.

Gömböm és látomásom

ülnek – hangos tájszólással beszélnek.
beazonosítom őket,
de nem azonosulok velük.

Libidó Thanatosznak ellenvetésül

megmaradni, hogy meg ne maradj –
mi az?
ez nem adó. ez egy köztes állomás.

Látom...

saját képem: téged,
kedves árnyam.

Örvény

ha lelepleznénk az árnyékok
körül kujtorgó angyalokat,
legyőzhetnénk sötét pocsolyában
rejtőző gyér gyanakvásunkat,
bár arcunk körül somfordálnak.

Hangod

legbelül
lehajtom fejem,
fülem
a félénk
meglepetésre hegyezem.

A latin gésa hangja

csak leckéket ne, kérem!
csak egy sebes kettesben töltött álmot.

szokványosat, hétköznapi.
hogy megragadja karom
megszorítsa elragadtatás nélkül (legbelül).

Otthon

kabátom, pólóm, bőröm –
miattad mindenem kitérül, hatolj csak belém,
úgy,
hogy köréd tekeredjem
s mindenfele cipelhesselek,
bárhová is mennék.
miközben bőröm belülről csókolgat,
folytonosan.

18.000 másodperc

hatalmas labirintus e hely,
újra meg újra képlékeny,
tehát sohase merev.

belsejében

én + 18.000 sec. = te;

te - 18.000 sec. = én.

gyűjtögetjük a másodperceket,
elkapjuk majd újra elhajítjuk őket.

visszahajítjuk a térbe, bár áthatoltunk rajta,
midőn elvesztünk az idő kettős fényözönében.

Kérdés

miközben a lány arca,
édes simogatásokkal átítatva,

belesüpped l a s s a n

az üvegablakba,
a kábelek, melyek közé keveredett,
összekuszálódnak és sokasodnak.
koszos lábfejét kifakítják.

csak a tükör
a beszélgetőtársa
felelet rá
a vágya.

Tükröm, tükröm, mondd meg nékem!

a földnek fordítod tükröd.
elsuhanó alakok
mártóznak meg benne.
homályos érzéseid
sugározzák az égre,
s zord homállyá
formálják ínséged.

egyedüli esélyed
az időtlen kétely

– az üledék is ezt sejteti,
arcod neki ezt regéli.

Gyomorfájás

a lyuk egyre nagyobb s NAGYOBB.

l a s s a n
fentről lefele terjed

MEEGSSOOKKKAASSÍÍTTJJAA
a fekete nyomot.

felüti fejét a pestis fekete nyoma.
bennem
másolatát létrehozza.

Az ámítás pedagógiája

Laura:

hogyan pallérozom az ámítást?

aixeronaA:

előkészületül:

kezdetnek egy kis tea,

folyadék – térfogat.

közben a fegyelem érdekében rágcsálás –

a fogaknak

eper és maracuja ízű – argentin rágógumi.

Laura a kenyér után nyúl.

Laura:

és mi legyen a csaló ámítással?

aixerona ajkai elbiggyednek, felfele,

a végükkel fel

Laura könnyes szemében

méricskélük visszfényüket.

aixeronaA:

szóba se jöhet a csalóka ámítás.

szóba se jöhet, szóba se jöhet,

szóba se jöhet, szóba se jöhet,

Laura lelkesen ismételteti.

Laura:

szóba se jöhet a csalóka ámítás.

szóba se jöhet, szóba se jöhet,

szóba se jöhet, szóba se jöhet,

Laura kenyér fele nyúló karja megtorpan,
tisztelőben tartja kérését,
szóba se jöhet a csalóka ámítás, mormolja.

amire egy szigorú hang válaszol:
szóba se jöhet a csalóka ámítás.
szóba se jöhet, szóba se jöhet,
szóba se jöhet, szóba se jöhet,

Laura karja
a kenyér fele nyúlva, a levegőben megtorpan,
megragadja a kenyeret s
a szembeülőnek nyújtja.

Laura ajkai elbiggyednek, felfele,
a végükkel fel
visszfényüket méricskélilik
a rámeredő könnyes szemekben.
mormolnak:
szóba se jöhet a csalóka ámítás.
szóba se jöhet, szóba se jöhet,
szóba se jöhet, szóba se jöhet,

Laura belsejéből feljajdul a felelet:
nehezebb rászedni az elmét, mint a testet.

Sartre drámájában

szinte már sikerül lehunynom szemem, midőn a jöjj, jöjj,
kibuggyan ajkamon –
hangod, most már csak elhalkuló suttogás, azt állítja,
megmenekülök.

de szememben erőteljesebb a sejtelem, mikor beszédbe
elegyedik
a szintetikus vörös fénnel,
egy másik jel nyomára akad: ELVESZTEM.

tágra nyílt szemem merev.

Kipufogócső

ereid megvágtd
onnan oly vágy fakad,
amit már átéltél –
ám vízzel
hígítottad.

kötelekbe gabalyodva keresed fonalad.

KÖZÉNK ÉKELŐDVE

Adrenalin

karod, napáldozatra kitérve,
bizsergést sejt.

valahol ott lejjebb.

valahol ereid erdejének sűrűjében,
hisz különben észre se venném,
hogy félig már
szoborrá váltál.

Ököl

öt fekete szög –
tárt űr alattuk,
zárt űr felettük.

bőrén
csillag kontúrok,
duzzadók.

Álmában

a tetőn táncol, meztelen.

belesüpped mása

bele

bele

bele.

egész úton

bele

bele

bele

egy gyermek álmába.

lépte magával cipel

egy-egy történettöredéket.

ha közeleg a pirkadat ujjai bűdösek,

lábujja körmén számtalan

számkivetett történettöredék.

Az öntudat tükör harca

Laurita a lábujjhegyére hág s magába
pislant.

a tükör felületén, mint az olaj
egyesül a napfénnel
csak azért, hogy színét veszítse, alakját, létét.
a tükörből öntudat csordul.

midőn levegő ér
ily megtért öntudatot,
a Laurita alak-maradvány elillan.

kint,
a szabadban,
visszanyeri létét.

Tükör által

félek
tik tak
valamitől –
semmi
tik tik tak
tik tak tak.
félek, bármi megeshet –
vagy mégse
tik tik tik tik tik tik.
szemhéjam –
tak tak tak tak tak tak
oltalmaz.

Álomvadász

fogai új ritmusra kocogtak,
midőn álmában magát egy kelepcében látta,
elveszve –
egy sáman tenyerében –
görcsös kötelek közt, egy csupasz fal tengelyére erősítve.

álomcsapdába esett, mélyen azt álmodta:
álmában egy álomvadász áldozata.

Elrongyolódott felület

a jelen festője:
csupasz vászon előtte.

tik-tak
tik-tak.

a múltat
a jelenben öltözteti,
a jövőt
a jelenben vetkőzteti.

tik-tak
tik-tak.

csupasz vásznát
kobalt-fém kébbe,
majd
magát
is
beleszővi.

Repülés

fiú és lány indiai minták
közt fekszenek.
mindketten, egymás előtt
valószínűleg színlelnek.

a makacsság szarkává válik
és a lenti csillogásban elillan.

felszabadultan, ajkait a lány kitarja,
ám a szarka a fiúnak csapódik.
erősödik a színlelés.
a fiú a lányt le hagyja –
megharapja
s ajkáról az elismerést lerántja,
majd valahol az ágyon a csillogásba keni.
aztán a földön kotorász,
megragadja pólóját,
magára rántja és
búcsúcsók nélkül tovaszáll.

a lány sebesen a számítógéphez
vigaszért egy másik féltekére reppen.

a hálósobában,
az ágyon lévő csillogásba
színlag a gombolyag mintába merül.
mint minden vak szerelem,
mely felismerhető, de el nem ismerhető.

Családi összejövétel

testem magára hagyottan –
leng-lengedez,
a be- vagy kikapcsolás kérdése aggasztja.

kiebrudalták egy alkalmi helyre valahova
hogyan felismerje illatát és bekapcsolja magát.

találomra sikerül is neki megkülönböztetni
magát a feldolgozott területtől,
ahova csak pár órája próbáltam hiába
bekapcsolódni.

Légvár szerkezet

süvitek egyet balra
és elűzöm a rühes múltat.
te meg jobbra süvítés
és hessentsd el a viszketeg jövőt.

ott,
e köztes állapotban,
biztonság vár ránk, béke és nyugalom.
ketten a saját bőrünkben.

A változó 2001

Juan Cruz dél-amerikai, Laura európai és
 égbolt
 égbolt
 közben.

Juan Cruz dél-amerikai, Laura európai és
 ég veled
 ég veled
 közben.

Mielőtt megérkezne a következő villamos

mondd,
forduljak félre.
(megáll mögöttem majd elhalad a villamos.)

s ezután mondd, forduljak vissza.
(megáll mögöttem majd elhalad a villamos.)

továbbra is így várok rád
nyitott szemmel.

Aknák a levegőben

szárnyad kitárod
itt a talaj nélküli folyosón használhatod.

valaki a karodnál fogva megragad.
szemhéjad bőre az izgalomtól megnyúlik,
háttha ő az.

Deja vue

sötéthajú férfi,
mellette apró asszonyka
és köztük
négy kerek szempár.

és
mi ketten így találkoztunk...
mormolja a sötéthajú férfi.
a lányka felkacag,
az asszony mosolyog,
a férfi nevet
és a fia zúgolódni
kezd –
hazudsz, kiáltja.

a férfi és a nő összenéznek,
a lányka felkacag,
s a fiú elmosolyodik –
haaaa, tudtam, kitaláltátok! kiabálja.

mind felnevetnek.
a motor kacaja túlharsogja őket.

Az első veszekedés

szempilláidat megkavartam,
fak
anál lal
most már más fényben látsz?

Kipréselve

lány vagyok, kislányka.
csendes és épp a megfelelő
méretre préselve.

ma a hulladékokkal osztózom az utcasarkon:
szemét,
hamu,
szemetes kosár.
s én a kislányka szemetelek.

különleges módon szemetelek –
kipréselve.
de hisz' mindegy...
kit érdekel, hogy kipréséltek.
a ki-nem-préséltek közt kevesebb helyet foglal a vétek.

Fal – biztonság – válás – köttető – elkülönítő
biztonság – válás – köttető – elkülönítő
biztonság – válás – köttető – elkülönítő
biztonság – válás – köttető – elkülönítő
biztonság – válás – köttető – elkülönítő
biztonság – válás – köttető – elkülönítő
biztonság – válás – köttető – elkülönítő
biztonság – válás – köttető – elkülönítő

Egyszerű

VONALAK

Az utcai lelkész

emberi igazságot
hord nyaka körül.

hirdeti

i

r

á

n

y

b

a

az ígét 4 nyelven

g

y

e

r

m

e

k

n

e

k

így
biztosan
megfelelően
hintette el az igazság szándék magvát –
túl szimmetrikusan, túl szisztematikusan,
kevés emberséggel.
*mindezt már elégszer láttam,
gondoltam magamban.*
s amikor emberi igazságával
szembetalálta magát, összegabalyodott,
varázslással megcsomózta maga körül a levegőt,
felszabadultam és bőröm elégedettségől tündökölt –
lelkes íjként megfeszült
és megcélozta az emberi igazságot:
*nincs szükség vas iránytűre,
ahogy azt az utcai lelkész véli,*
lelkiismeretünket csak megbénítja. a bőröm s én tudjuk –
minden gyereknek megvan a saját hangja,
saját nyelve,
saját célja,
saját igazsága.
s minden igazságnak saját gyereke.
s a gyerekeknek hagyni kell,
engedni, hogy saját hangjukat megtalálják.

Zodiákus

hegek zűrzavara –
elvetélt reményeké,
ezüst fonalak másolata,
koponyád kibogozza.

Huncutka

Juan Cruz – John Cross – Kereszt János,
azt hiszem, talán a legjobb, ha szél lennél
s az ég összes derékszögét lesöpörnéd
s csak te maradnál nekem,
kereszt nélkül, tétlen.

Hajnali fél kettőkor

elterül előttem,
pont előttem,
mintha lakoma lenne, fenséges királynagy.

adagjaiban oly tökéletes,
hogy le se kell hajolnom.
a könnyed elérhetőség ellenére
figyelmem a magányos ablak rabja marad,
mely a várva-várt hó színének szentelte magát.

itt maradok, nálad – itt, rajtad –
míg szimmetriád szét nem zúzza a napfényt
és vele együtt a lakomát,
mely szimmetriámra feni fogát.

Csillámló orr

megérintette a lány orrát.
nap-cseppet hordozol,
mondta neki az idős férfi.

ő nem halált cipelő,
az a szivárványhártya
közé fészkelte be magát, gondolta Laurita.
mások
csak a lázadást látják
és megelégszenek saját diagnózisukkal.

távolabb nem látnak.
csillámló orromat nem is látják.

Reménytelenség

kitekeredve,
cafatokban, repedt
bőrén át eltűnik,
csúszva távozik.
csak a sárgaréz színű
kobra csodálja,
oldalról lesi.

Vonalacska

Úgy VÁGYOM VALAKI UTÁN, AKI meghallana A CSEENDBEN.

KANYAROK

A képzelt szerelem

egy szerves ív, mely képes m

e

g

f

e

s

z

ü

l

n

i és kiegyenesedni

saját bogaras ritmusára.

Sejtelek

sejtem, hogy az érzelmek, gyapjúsínű
holdsugarakként körbe-körbe utaznak.

bebábozódnak
a legjobb barátokba.

ott ragadnak.
s néha megváltoznak –
kikelnek és elrepülnek
messze –
talán vissza, ahonnan először indultak
világkörüli útjukra.

Jay

Juan Cruz!

John Cross és Kereszt János elárultak.
de lehet, Júdás még megmenthet.

Infekció

kacajod, a kartonszerű
utcák között felaggatva,
DÜNNYÖGŐ,

múltat fertőző ...

Irtás

szíved mindkét oldalán fonál feszül,
átfúródni rajta, ez a célja.

keserves, tudom.

ennek ellenére szemlélem,
mert tudom, már egy kedves tekintet is fájdalmat enyhíthet.

Szimbiózis

beléd olvadtam.
ahol felolvadsz te, megjelenek én,
hogy a mártíromság folytatódjék.

farkasszemet nézek a távcsőben lévő félelmekkel,
forog,
lassan felfordul.
állkapcsában
egyensúlyt keres.

darabokra zúzom!
bárcsak széttörne!
nyakamban hordom.

leng, lengedez,
lélegzetem ritmusára.

A XX. század szobrása

szikével követed
egy arcra emlékeztető
organikus felület életrajzát.

átalakítani Michelangelo művét
elégedettségre nem adhat okot.
nehezen nyugszanak a karok,
miközben az érzelmek lassan eloszló
kontúrjait nézed.

a szike alatt, ami arcot szépít,
tompá, selymes felület,
sápadt felvétel képződik.

Telitalálat

egy áttetsző skatulya alja
csupa susogó hullámozás zaja.
körbetekint egy medúza,
nyilat ránt, íját felajzza.

az akvárium mélyén kitárt
körzőként ágaskodik, majd
pörgésbe kezd – eltűnik,
cupidónak tűnik.

fekete csipke-hullámok körötte s iszkolás.
végtagjai kiegyenesednek
becéző nyálas suttogás
csepeg belőle
s nem marad más csak elfúló sikoltás.

j. c.

tok tok...

ki az?

j. c.

Miféle j. c.?

J...mint...János,

C...mint cinege.

Jézus?

Nem...

j. c.

Miféle j. c.?

J...mint...John,

C mint céh.

Jézus?

nem, nem...

j. c.

Miféle j. c.?

J...mint...Juan

C...mint...cinkos.

Christ, Jesus Christ?

ah, Jézus Krisztus!

JUAN, JUAN CRUZ!

persze, persze, csak így tovább...

a keresztet már ácsolják.

Játék

amikor karon ragadja,
a szobájába vonszolja
a combjai közé szorul,
nyelvével áll bosszút.

körüllengik igéző szavak
s anyaszült meztelen,
gyámoltalan,
sebzetten eszmél magára.

Kitárt spaletta

beragyog a nap, láz kerülget, a fény betakar.

bőröd lassan szürcsöli a friss hajnalt.

fejed billen, nyakad hajlik,
az égési sérülés legmélyére
pillantasz.

nyakad szeged.

az ablak tövében hóvirág figyel.

Farmerszoknyás léptek

nagynéném a szemembe néz s megszólal:
a legnagyobb győzelem: önmagunk legyőzése.

nincs szemforgatás –
semmi kedvem, hogy pereccé gyúrjam.
ma nem.

nagynéném a sparhelt fele fordul s megismétli:
a legnagyobb győzelem: önmagunk legyőzése.

magamba fordulok,
kifordulok, serdülök, ellenkezem, ímelek-ámolok.

az elkövetkező évet kutatom,
nem lelem –
magába fordult, eltűnt, elosont.

nagynéném felönti tejjel a müzlit, kevergetve ismétli:
a legnagyobb győzelem: önmagunk legyőzése.

önmagunk legyőzése.
önmagunk legyőzése,
hallik fejemben,
hangolja fülem.

nagynéném az étellel az asztalhoz lép s elismétli:
a legnagyobb győzelem: önmagunk legyőzése.

torkom összeszorul,

önmagunk legyőzése...
önmagunk legyőzése...
hallik fejemben,
kifakad, a sötétbe
vágódik,
makacsul beléje
siklik, legördül,
a gyomor ingerülten
ébred,
falára tapad
és ott marad.

szembe ül nagynéném,
felém tolja a müzliktől ázott csészét,
a szemembe néz majd elismételi:
a legnagyobb győzelem: önmagunk legyőzése.

tudom, hogy igaza van.
helyes fényben lát engem.
elsőként látta.
először látott meg.
látta első lépteimet.

megcsúszom,
nincs szemforgatás.

vajon látni fogja majd utolsó lépteimet is?
most, hogy szemem forgatom?

KÖRÖK

Körhintán a hinta

jól sejtí, a halál nem vágható zsebre,
mint Juan sárgás-zöld üveggolyója.
pajkos egy játékos!

pörög, pörget,
mindent egyazon ritmusra –
ugyanazokat a színeket – hangokat – félelmeket –
elfeledett egy ritmus ez –
sápadt szín – fásult hang – feledett félelem.

mindaz, ami elkerített körébe
téved –
nevének még írmagja sem marad, hát akkor a félelem emléke.

Animus és anima

két pár piszkos kart
a felhő eltakart
két pár eltűnt kar
formál szobrokat.

puff, puff, paff

L

E

H

U

L

L

és az égbolt apró
darabokra hull.

ott a karja, ott a lába,
vízhólyagos ujjainkra
hulla-
nak
azok repedésén át.

lépjük át a 2000. évet! kiáltod.

két eltűnt kar
ajtót alkot,
kinyitják s belépnek rajta.

szemem és az ő egypár fáradt karja
körbetekintenek.
az égbe reppenek.

fennakadok,
lógok,
a csendről fejjel lefele.
magam alatt látlak.
bárcsak széthasíthatnám a magasságot.
várok.
várakozom, hogy melletted újra a fellegekbe süllyedjek.
várom, hogy eldobd az ollót,
hogyan nyitott tenyeredre huppanjak.

A tökéletesség

ugrabugrál,
bukfencet hány és
 fejemben
 hányja-
 veti
 magát –
bőröm széthasad
ha a prózaiságnak vágódik.

Két csikóhaltól

gomolyog a vízfelszín.
egy akvárium belsejében a hím gerince
a másikéba akad.

a nőstény gerinc íve megrezzen,
kétszeres.
megáll a nyílvevő.

bőrén az akvárium szétreped.
testük meginog.
hullám sehol.

Szökőkút

két lány,
egy alak,
csak visszfényük
maradt.

Négy hang

suttog.
mormol.
sikolt.
rikolt.

az orr a fontos!
a szem a fontos!
a fül a fontos!
az érintés a fontos!

a külön fal
teljes része hall,
lát,
beszél,
bőre van,
szenved...

különféle személyeket egyesít magában –
ezek beszélnek,
viccelődnek,
veszekednek.
egymást támogatják,
egy hangba zárodnak,
a szoba belsejében új dimenziókat nyitnak.

Bábú

celofánba csomagolom
ujjacskád.

jól összerázlak,
aztán a kaleidoszkópba
kirázlak,
ahol körbe-körbe keringünk
1 x
2 x
3 x... –
míg el nem tűnik otromba formád.

most aztán készen állsz,
hogymutatóujjammá válj.

Rio este hét után

Rióban este hét után
megmutatkozik az alkímia hatalma:
a vörös az zöld,
a rendőrség tanácsol, vár.

az utcán tilos a megállás,
figyelmeztető jel,
senkit se érdekel,
lett belőlünk.

Börtelen, lebegő skatulya

skatulyát építék,
saját skatulyám.
de törtelent,
hogy nyugodtan lebegjek.

ki lehetek?

SPIRÁLOK

Vadászat

a tervem: testedre derékszöget biggyesszek,
de a sok apró fénylő só szemcse elszelel,
hempereg elfele.

a szög spirál alakot ölt, mosolyog,
midőn nyelvem csiklandoz.

Pulzus hiány

szél kuszál levegőt,
fülekbe suttogja, mondja:
én vagyok te, te vagy én
mormolja, férfi ajkakba, bőrébe,
lányhoz simuló hajszálába.

lány játszadozik a víznél mezítláb,
kibillenti egy természetfeletti benyomás.

alakja egy spirál foglya,
a víz, a csend, a fény kuszálják,
a tenger hullámain visszfénye,
mint algák a fénylő vízben.

szemeit a fiú lehunyja.

körmeit a földbe vájja.

én vagyok te, te vagy én
suttogja bőrének a föld.

beáll a pulzus hiány, moccan a bőr, görbül az ujj,
a lány fele nyúl.

a lány a vízzel egyesül.

a kitárt ujjak megint a fiú combján pihennek.
a lány karja a levegőbe rója:
lehelet siklik át a levegőn, a fiút csiklandja;
a levegő felkacag, a kavicsnak verődik;
a kavics a vízbe csobban;
vízcsepp szökell a levegőbe,
futásnak ered, szökell a fiú bőrére –
a lány karja magához vonja eközben.

kétszeres visszfény a vízen.

én vagyok te, te vagy én,
hisz' ismersz,
a te szennyed, az én szennyem,
egyforma,
eltérő a nyelv, a táj, a látszat, a képzettség,
egyforma a szenny, egyforma a fényesség,
megvilágosult te, megvilágosult én,
ezek vagyunk, így a fiú tudatalattija.

a lány elmosolyodik.

PLITTY PLATTY PLUTTY!

meginog a szél majd szárnyra kél.

Bűvölet

kié e hang? kacaja (puha),
füled takarja!

a háttérben a puha hang kitart.
lassan fejét fordítja,
felkacag, szemeit lehunyja, rajtad.

min méláz?

puha blablabla
a fülekben,
a bőrön,
az ajkakon,
hajszálakon,
ring fejed körül bájosan.
kié a hang?
füled takarja!

min mélázol?

Búgócsiga

a tökéletesség,
egy játékszer,
gyermeki kezekben vesztegel.
szabadságát áhítja –

minden mi elnyugodott,

a régmúlt,

az el-hajított dolgok emlékműve.

Madárka

elkallódott dolgok
után kutatok magamban –
keresem, ami
bennem elveszett.
kutatom.
elvesztem magamban.

madárka lettem.
bárcsak ne lennék.
bárcsak visszamehetnék.
előre tartok.

énem nem enyém.
madárka-énem: elreppent...

Világkörüli út

vitorlás siklik csillámló felszínén, délnek. ha áthatol
a férfi bőrön, ÁTE
S
I
K
a világ peremén
a női világba.

Kulcslyukon át

hajam eltakar.
férfikar öltöztet,
vágya vetkőztet.

nyakunk dupla hurok.

belőlem, a falból, hangot sajtol, elnémulok.

rátelepszik.

Szélhámos

gyantaként a sötétség otthonod.

Szinte kincs

a láthatatlan darázs,
tekintetem s csontjaid tapadnak hozzá,
megduzzadt.

a jelent kutatod
a felfedezetlen skorpiószerű
lehetőségek térképén –
várva, hogy e lények a sötétből előtörjenek.

lábad nyomát lesik hűen, ha
most
és
később
a szilárd talajt tapodod.

Reggeli gyakorlat

menj ki és tekints az égre.

kint vagyok.
felfele tekintek.
látom a))))))
.....((((((((((((..... ..

..... ((((((((((((((())))))))))))))
(((((((())))))))))))))

teret, lehetőségeket, vonalakat, utakat, kereszteteket, vágyakat,
arcokat...nem, várj csak...
egy nyuszikát, fehérret, fehér pihéket,
nyalánk csordultig telt kanalat,
teli száját a legédesebb habbal,
tejet, tejszínt, tálat, talál, táplál, tábla szalonna,
te jószágos Madonna!

karom a magasba emelem,
fel
fel
felfele
hogy megérintsem
az egyik keresztet,
mielőtt egy fuvallat elsodorja.

de a kereszték agyafúrtak.
ujjam elől elillannak,
szétolvadnak,
rácsavarodnak.

alakulnak,
...elillannak...hol vannak...? sehol,
nem is fontos.

karom újra a magasba emelem,
sikertelen.

megfoghatatlan.
alaktalan.

csak fantáziámban ölt alakot,
bájos alakot – fantáziám bámulatos.

CIKLUSOK

Fekete – fehér – fekete – fehér – fekete...

a homokóra felborul,
a nap homályba borul –
 mégse borul,

míg el nem gurul,
 gurul...
 gurul...
 gurul...

az égbolton –
alakja hold,
holt.

aztán susogás,
 sivítás,
 vinnyogás.

a homokóra ismét felborul,
a hold fehérbe borul –
 mégse borul,

míg meg nem rántja,
nyújtja,
húzza,
széthúzza

az égbolton –
alakja nap,
felfalt.

aztán sípolás,
cuppanás,
csikorgás.

a homokóra felborul,
a nap homályba borul –
mégse borul,

míg el nem gurul,
gurul...
gurul...
gurul...

fekete lyukba gurul,
gurul...
gurul...
gurul...

az égbolt a holdról lemond.

Holdat hord

holdat hord.

ragyog, ragyog s többet veszít súlyából, mint kellene.

egyre fogy.

s ha szórakozott, megint pocakos,

majd haragra gerjed, egyre fogy, megretten, pocakos.

ismét haragra gerjed, egyre fogy, megint megretten, pocakos,

egyre fogy, pocakos,

egyre fogy, pocakos,

egyre fogy, pocakos.

e farkas éhség már beteges.

ha a szükség, hogy szükséges légy, a rész részeként véd,
melyből nem kellene részesülnöd.

Remény-vesztettség

ha a vágy, hogy a vágy tárgyává válj, a rész részeként véd,
melyből nem kellene részesülnöd.

DNS

ráunt már a bőrre a heg,

hámlik, akár a narancs-

bőr.

látszik a szövet mozaik:

a repedezett pórusok belseje

a cellulitises bőr új labirintus szövevénye.

Marhakór

saját árnyékunk meghatározása
már önmagában nehézkes a homályban –
hát még egy új vallás alapítása
leégett bőrcafatokból.

az elnyűtt,
viseletes
hús tapintása,
elővigyázatosságot, együttérzést igényel.

mely könnyebb, mint saját képünkbe bámulni,
ahol már a bőrrel együtt bomlásnak indul a hús,
eltölteni a délutánt
mások, a már elhunytak, bőrtakarói közt,
akik bűze az eljövendő dolgok sejtelmét jelzi.

valami értékeset találni a húsban,
a gyorsan rothadóban –
a bomlandó dolgok tiszteletére sarkal,
a slamasztikában ígéri:
a rothadótól a szentségig emelkedni megéri.

Prédikáció

szavaim nehezen térnek vissza, ha nincs gravitáció.

Frissen facsart narancslé

gyengédsége,
fájdalma,
minden hámozáskor magát kínálja.

gyorsan idd,
mielőtt még gyomrod kételyt hányna,
hogy meg sem érdemli.

Titkos kert

maga mögött hagyta mását,
hadd érlelődjön,
nőjön,
lélegezése fejlődjön,
úgy sajátítsa el,
mint a szerzetesek,
midőn magvaikat ápolják.

Konverzió

napsugarak ragyognak.
kanálban a cukor megolvad.
ablakpárkányon agyag szárad,
repedez.

kanálból a cukor kipereg,

ki

h

u

l

l,

a friss kávéscsészében elmerül.

napsugarak ragyognak.

öt órával korábban,

a világ másik végén,

valaki még virraszt.

óriásit ásít,

remegő kezét

az ablakpárkány felé nyújtja,

megragadja az agyagkanalat –

az állott kávéhoz cukrot esdekel,

majd ajkával leszűri.

közben testével keveri,

a kávéét keveri-kavarja,

testét, mely ez idő tájt már alvást vár,

megzavarja.

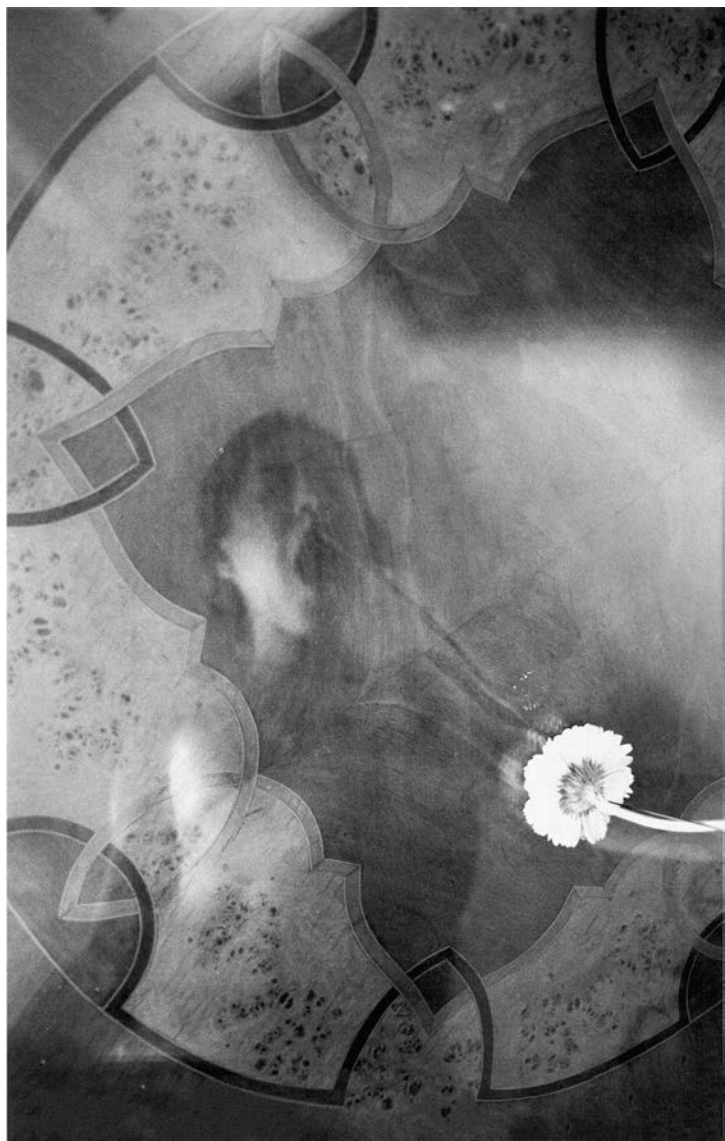
A makacsság

A makacsság akár a ceruzavonás,
újra meg újra feltalálja magát.
súlya alatt görbét ível,
karikákban tekereg,
spirálként kúszik,
nyílként repül,
célt sohase téveszt.

mozdulatlan felszínről
még mozdulatlanabbra tör,
ahol újra meg újra teltebb, kerekebb,
spirálja újabb áldozatra les,
körbe zsírozza,
lélegzetét visszafogja, meggörbül,
kiegyenesedésre kész.

Rokkant róka

nem miattad rokkant a róka,
mikor már az utat rőtta, tudtad: csak egy rozzant rokka.
ember koma, ne rókázz a bokorba.

Laura, Juan és valaki közénk ékelődve

KÖZÉNK ÉKELŐDVE – KÉL

A fiú, a hangya és köztük az árnyék

én, Laura, a hangyalány,
Juan árnyékába rohanok
s ott rostokolok.
itt jól érzem magam,
ez itt a menedékem.

Hotmail

k
ü l l
l l d ö k
neked
találd-
ki
mit!

egy ötletet
csak úgy,
s benne zsugorodás, koccanás, ott a nagy durranás – a teljes
világegyetem.

Szavaim,

kiúsztak,
esztelen alakokká folytak –
kristályprizmás faladdá,
hogy áthatoljon a ragyogás
a külső, belső rétegbe,
s így arcodat fény övezze.

Látlak...

a gördeszkásokban, a hullámokban, a dagályban, a homokban,
az alapozóban, a gyümölcsben, a hőségben, a bőrben,
a nimfákban, a naplementékben, a só szemcséiben, a nyárban,
a viharokban, a tengeri sirályokban, a tenger hullámaiban,
a képeslapokon, az ajakírban, a hajókon, a szépségben,
a sovány alakokban, a hippikben, a békákban,
az elátkozott játékokban, a lángnyelvekben, a táncban,
a nyarakban, a nyárban, ó a nyárban... a télben, télen, a télben...
látlak a hóban... hullóban, látlak az eltűnő... lányomokban,
látlak a feketeségben...ahogy megjelen sz,
látlak a kihunyó hamuban... látlak a fázva remegő karokban...
látlak saját lélegzetemben, a kilélegzőben,
látlak a piros színben... a tétovában,
látlak a zöldben... a közelgőben,
látlak a kipufogófüstben... ahogy szállva leng,
látlak a fényben, az arany fényében... a felkelőben,
látlak az ablakokban... leskelődve, látlak a sálban...a tekergőben,
látlak a lépcsőkön... ahogy várakozol,
látlak a busz hátsó ülésén... mosolyogva,
látlak a szürke égen... sóhajtozva, látlak a felhőkön... lebegve...

Arcod arcom mellett ott terem

az enyémből kél,
vagy az enyém a tiedből?

nem tudom biztosan ...
úgy tűnik, passzolnak.

egyik a másikat formálja,
egyik a másikat támogatja,
egyformán, kölcsönösen,
valóságos mindkettő,
amikor Amelie zenéjére létrejönnek.

Így, összegabalyodott gombolyagként,
fekszem
kűszöböd
előtt.

nincs 3D-és Krisztusom, hogy e műveletet véghezvigye.

80

mint az a lány, akit szemedbe zártál,
amikor először sarkon fordultam
azon a július 3. éjszakán,
este hét után,
Malbo előtt
s megszólaltál:
hé, Laurita...
és én:
hahó, Juan Cruz.

Lakkozott körmök

feleletem körmöm mögött őrzöm.
ám az ereimből eredő fényözön,
amit feltártam előtted,
elárul.

bőröm újabb átkokat szór rám.

Elcserélt szerepek

tegyünk úgy, mintha én lennék a fiú, te a lány.
Együtt,
a fordítás útvesztőjében.

Macska és egér

mi ketten minden szögben sose vagyunk láthatók
(legalább is egyszerre).

nem-igenlés a létünk.
én vagyok a »nem« s te az »igenlés«.

én,
Laurita, vagyok a »nem«
tehát a nem-igenlés.
mert én,
Laurita, átlátok
rajtad, Juan Cruz,
sőt annál is tovább.

Látomás

meglepsz
egy fehér galambbal és pár verébbel.

a velencei törékeny fa-
ajtó kinyílik, egy kalitkáié –
mellém szegődsz.

két – *nem abban az igazi értelemben* – borzas fej leszünk,
a modern Krisztus alakjában
s pár veréb társaságában, fehér galambbal
s az el nem szálló látomással.

e-mail mese

nac iele gante@hotmail
urapolanc
hotmail.com
nacielegante@hotmail.com laura polanc@
soyun and hotm
hotmail.com
laurashot@ ail.com
pe grino@ hot
e mail y ahoo.com
juancruz @ miveet@ .com
soy hot
mail.co ail.com
pe grino@ hot
játék mail yahoo.com
ként mail.com
kezdődött de
v
a
l
a
m
i
egészen
különleges
l
e
t
t
belőle.

Két csavargó reggel

hé, Juanito,
körbe-körbe hajszolsz –
olyan vagyok, akár egy kutya,
ki saját farkát hajkurássza.

de te is magad hajkurászod, midőn menekülsz.

cikk

cakkban

kanyarogsz,
bármerre is mész,
ha a kezed fogta fonalat megrántom.

Két csavargó délbén

saját farkát hajkurászó kutyának látszom.

te,

Juan Cruz,

a mosolygó fiú,

örületbe kergetsz,

körbe-körbe hajszolsz.

kutyaként,

ki farkát a mosolygó fiú körül hajkurássza.

te, a mosolygó, kutyás fiú,

aki körbe-körbe forogsz, farkadat hajkurászva,

örületbe kergetsz.

Két csavargó este

én, a farkát kergető kutya.
te, a mosolygó, kutyás fiú,
aki körül a farkát hajkurászó kutyája futkos.

ötévnyi idő húzódik köztünk a kötélén.

Nappali álmodozó

e pillanatban
ablakomon túl
már izzik az ég.

a hatalmas,
narancs-
vörös
labda betölti ablakom.

de te még mindig alszol – biztonságban,
a sötétben...

látod...
megígértem, vigyázok rád.

Igazság

én vagyok te
te vagy én
ismersz
a te szennyed
az én szennyem.
egyre megy.
eltérő nyelvek
eltérő helyek
eltérő külsők
eltérő kultúrák
egyforma szenny
egyforma fény.
csillogó te
csillogó én.
íme, ezek lennének...

Hamupipőke

ma este miközben dolgoztál,

veled voltam
(sajátos módon)...
a kezeden s térdeden, fejkendősen.

felmostam, fényesítettem, súroltam a padlót,
az ablakokat,
a konyhát,
az asztalt...

mint Hamupipőke,
hangod dallamára daloltam,
tudtam,
ha éjfél üt az óra,
mellém telepszel s hajnalig fészölöd hosszú, barna hajam.

Latin gésa

talpam annyira parányi.
képtelen előled elszaladni.
hála istennek.

Brooklyn

még mindig ugyanaz:

ugyanaz a metrólépcső,
ugyanaz az L metró,
ugyanaz a kihunyó fény,
ám az emlék eleven,
teljesen
a véremben,
teljes irammal sietek,
teljes erővel,
száguldok kitartón
az árral szembe
Brooklyn fele,
Dél-Amerikába,
xy-hoz,
Juanhoz,
hozzád.

KÖZÉNK ÉKELŐDVE – VONZÁS

Általános nyelvtan

te vagy az ige.

hordozlak.

magamban.

bennem élsz.

vagyokként élsz bennem.

kapcsolatban állok veled.

összekapcsolva, mint mondatban ige a segédigével.

kapcsolatunk a mondat.

számunkra e mondat már nem idegen.

e mondat verssé lett.

e versbe már túl sok új ige hatolt.

Alattad fekve

szavaim vissza-visszatérnek.

nem kellenek szavak –

se vágyak.

a súlytalanságban is ott a súly.

midőn hiányoznak a szavak, súlyuk nyomaszt.

Triptichon

kitárod az ajtót,
a csend
három részre feslik,
háromféle csendre.

te
rád, rám s valakire.

tétovázom,
a szemedből sugárzó zöld fény
hipnotizál, midőn bevallod,
valaki közénk ékelődött.

Illúzió

Testemet belül gömb
hevíti.
eláraszt
s belülről átölel.
te lennél?

kitárom a spalettákat.
kettészakadok.

Kettős fény

2 test

2 hang

2 név

2 nem

értelmetlen

kétségtelen

hontalan

elveszett

a két árnyék körötti fényben.

Az ágyadban nem kettesben

guggoló alak, előttem reszket,
a keretből kiugorva falaid fehérségébe veszett.

guggoló alak, a jelenbe vetítve,
a múltat vajúdja.

Súlytalan súly

ha velem szembe menetelnek a szavak,
súlytól-súlyig feléd
vetem magam.

azt hittem, sikerrel járunk,
he beválik súlytalanságom.

ám a súlytalanság is súlyos.
képtelenség leráznom,
képtelenség túlalnunk rajta,
még ha teljesen körbe is vesz a csend burka.

Összehasonlítás

jobban félsz tőle, mint bármi mástól?
bűntudat kerülget?
miatta szenvedsz?
a rosszkedvnél is rosszabb passzba juttat?
felbőszít?
képtelen vagy uralkodni rajta?
sejted, ügyelned kellene rá – ura lenni a helyzetnek?
amit gyűlölsz?
amit szeretnél kiverni a fejedből?
valami szent?
valami sérthetetlen?

ami mindenütt OTT van.

Juan, úgy gondolsz rám, mint én az eledelre?

Hatodik érzék

kóbor kutyaként élsz...
teli tál szerelemre vágysz,
ám, ha jóllaktál, máris tovább állsz.

E-mailek

tőlem feléd szálltak,
oly természetesen, mint
kéz a kézbe,
hang a csendbe,
tűz a hamuba.

ráncaid közé sose
gabalyodtak, arckifejezésed
merev maradt.

sosem szállnak már
köztünk oly természetesen, mint
kéz a kézbe,
hang a csendbe,
tűz a hamuba.

a képernyő alá szorultak.
oda mentettem el őket.

Egy hang és 5 év szünet

mondd, hogy szeretsz
hagyd már
nem szeretnék magamra maradni ebben az őrült sztoriban
kit érdekel
szárnyalnom kell!
hagyd!

igaz szavakra vágyom – tervek nélkül – bennem fájdalom dúl
látni se akarlak
mert TE vagy álmaim megtestesítője,
higgyél nekem
higgyél
nem akarok járni veled
ki se tudlak verni a fejemből
semmi tervem veled
OLY FONTOS VAGY NEKEM
kit érdekel
NE MOCCANJ
ne válaszolj erre az e-mailre
MARADJ VELEM
vége
ÖRÖKRE
hagyjál már végre
ÖRÖKRE
semmi e-mailezés
kérlek, ments meg!
szépen kérlek hagyjál!
olyan vagy nekem, mint a heroin
elviselhetetlen vagy!
te vagy számomra a legfontosabb!
nem érdekelysz!
a végzetes igazság emlékére szeretlek
vésd a fejedbe és hagyjál!
küldj egy e-mailt és írd meg, szeretlek
látni se akarom a neved a gépemen
egy kört alkotunk, senki se választhat minket szét.

Az nyelvbotlás négy módozata

veled beszélek nap, mint nap,
hé Juanito, Juancito...
veled beszéltem nap, mint nap...

veled ugráltam a kis utcákon,
bal, jobb, egy, kettő, juani, lauri, hopp, hopp, hoppá,
hoppsz
a legtöbb utcán veled bóklásztam -

20 kis lábujj több kis utcát járhat be, mint 10,
szinte beárnyaltuk mindegyiket - már csak az egyirányú van
hátra!
ám az egyirányúba egymagam nem megyek.

te jókora vagy, ezért az előzékenységed,
maradj a közelemben, kapj el, ha megrémültem
mindig egy lépéssel mögöttem voltál,
(így sohasem láttalak)
vagy egy lépéssel előttem?

testem hullámozásba fog - rád támaszkodom,
nyisd ki a szemed, most rajtad a sor - hová?
- ezt már folyton-folyvást kérdezgettem
s fogom is.

Reggeli beidegződés

ha reggelente bőrömre víz permetez,
rád gondolok.

a szavak majd testeden siklanak lefele,
ha rád gondolok.

Hattyú és zarándok

hé,
 ha,
 hó,
Juancito Cruz...

vajon véletlenül
kaptad el suhanó tekintetem?

a gyengéd fájdalom lágy halmazát,
mely nap-fürtökben (nem a szívben) született.

magammal hordozom,
körbe-körbe
egy körúton, zarándoklatom útján,
midőn keresem,
kutatom
az igazit – a rokonlelket,
saját
rokon-
lelkemet.

Zarándok: úgy hírlík, a hattyú csak egyszer esik szerelembe

Hattyú: s akkor mindörökre.

Február 15-én

Te,
a te lényed,
Meg az én lényem,
Meg a tiéd,
Meg az enyém,
Meg az én,
Meg a te
lényed sincs.

Febr. 15.
Eltűntél.
Leléptél.
Itt hagytál.
Nélkülem te se

létezhetsz.

Alma-lány

számítógépnek érzem magam:

indít, újra indít,

indít, újra indít,

indít, újra indít,

indít, újra indít,

indít, újra indít,

indít, újra indít,

ha mindenütt kereslek.

egyelőre még nem untam rá,

hogy alma-lányként szeress.

indít, újra indít,

indít, újra indít,

indít, újra indít,

indít, újra indít,

indít, újra indít,

indít, újra indít,

de ha mégis,

csak karnyújtásnyira

van tőlem a

delete.

ah, bárcsak sose lenne!

Randi argentin felhőkön

itt megvan MINDENEM.

(r
a
i
t
a
d kívül).

azt hiszem elvesztem a felhőkön.

Juan,
tényleg?

s ha igen,

mellém szegődnél?

Unikum

azt mondják,
egész életünket
egyetlen-egy képmás élteti.

akkor honnét a gyász?

TÁRGY: vajon érzed-e néha, hogy válaszolnod kellene?

ráérezel – érzed?

a gerinc remegését,

ha a billentyűzettel az ujjak szavakat módosítanak.

Mielőtt felüti fejét a felelet

magához von.

nyakam köré fonalat fon.

szoros – fuldoklom.

simogatja homlokom, lefele a nyakamon.

ujja átfog, körbe-körbe,

saját nyakát is elérte.

a hurokkal nem boldogul.

meg se lazul,

szakadjon,

hasadjon.

falhoz szorít.

ujja hurkot ragad,

nyakam rándul hamar,

a fonal szakad,

eldobta.

Elhibázott kanyar

megkaptad a feleletet.
nincs mit részleteznem!
egyszerre támolyogtál és nyögtél.
s mindketten eltávolodtunk –
egymástól.

én Európába,
te Buenos Airesbe.
és négyévnyi idő szorult egy félreeső utca
sötét
járdájára,
mely előző este még köztünk volt.

Búcsú

szemeim lefele siklottak,
a még mindig felém meredő
cipőd orrától elugortak.

majd megcsókolták
az előtted heverő földet,
az aszfaltról
sarkad felemelkedett,
pördült egyet majd távoztunk mindketten.

én északra,
te meg délre,
vissza se pillantottunk.

de te talán mégis hátra pillantottál?
nem tudom –
én csak előre tekintettem.

Teljes gőzzel

le akart lépni –
sebtiben.
teljes erővel,
teljes gőzzel.

teste sejtette:
megsértett.

Buenos Aires – Bécs

három takaró,
háromféle étel választék –
háromszori elutasítás.

az egyensúly érdekében
inkább egy zacskó cukorka – joghurtos,
sima, édes,
egyiket a másik után be,
bent
a kilogrammnyira kicentizett utastérben,
mely simán siklik a fekete égbolton.

fekete mély bendőjében
félrenyelt cukorka.

simán a fekete égbolton
mélybe siklott utastér.

Idegen az idegennel

Idegen, Juan Cruz, Juan, Juanillo, John, Juanito, Juani, Jay,
John Cross, J.,

TE: AZ ÁRNYÉKOD: ÉN

Laura Polanc, Laura, Laurita, Lauri, Lauritame, Laurilla,
Laureнна, L., **Idegen**.

összefutunk még valaha?
mint idegen az idegennel?

remélem, lesz még találka.
valahol – valamikor,
újra,
mint két idegen.
megint, mint idegen az idegennel.

Másodszori találka

épp elegendő idő telt el,
hogy már nem magától értetődő.

három éve...
mindketten folyton-folyvást körbe-körbe vizslattunk,
ám mindenki a helyén maradt.

a nyíl és az íj egyesítése?
bízd a véletlenre
– így kezdődött.

sőt ennél is több lett belőle.

Előterjesztett egyezmény

valamikor, 2004 május harmadikán, megkérdeztelek:

mikor?

hol?

hogyan?

valamikor, 2005 május harmadikán, megkérdeztelek:

(kérem a refrént):

mikor?

hol?

hogyan?

valamikor, 2006 május harmadikán, megkérdeztelek:

(ismét kérem a refrént):

mikor?

hol?

hogyan?

valamikor, május harmadikán, megkérdeztelek:

tehát Juan – hol, mikor?

erre felelj s én majd gondoskodom

a hogyanról.

elvesztettem azt a boldog érzést, egyedüli reményemet,
amikor kettesben lehettem veled.

mikor, hol, hogyan?

lábnyomom követve visszamegyek...

mikor, hol, hogyan?

mikor, hol, hogyan?

mikor, hol, hogyan?

mikor, hol, hogyan?

mikor, hol, hogyan?

mikor, hol, hogyan?

mikor, hol, hogyan?

mikor, hol, hogyan?

mikor, hol, hogyan?

mikor, hol, hogyan?

mikor, hol, hogyan?

mikor, hol, hogyan?

mikor, hol, hogyan?

mikor, hol, hogyan?

újra megpróbálom.

az árnyék fele fordulok: *mikor, hol, hogyan?*

mikor, hol, hogyan?

mikor, hol, hogyan?

egy jelre leszek figyelmes,

a hátam –

beszélget... az utcasarokkal.

hátrafordulok, az utcasarok felé –

szemeim –

zavarban...

merő szempár vagyok – zavart

sugározok...

valamit kisugároztam.

Szózat

most tudtam meg.

nincsen
személyiséged,
káosz se vagy,
testi szépséged,
öltözeted,
érzelmeid,
érzéseid sincsenek...

téged mindez csak az idő függvényében jellemez.

folyton-folyvást változnak,
elmozdulnak,
ide-oda ugrálnak,
elámítanak...

de te nem ez vagy!
te vagy a világegyetem! a fény! a hang! a belső utazás!

ezt tudom. de ezt neked is tudnod kell.

s remélem,
hogymeg egy napon,
hahajd végre találkozhatunk,
te is ugyanezt fogod megtudni rólam.

Elem

Tölcsér

TÖLCSÉR

Almapüré

birsalma vagyok, lennék inkább arany delicesesz.
héjam lehántottam s magamba haraptam.
belül a magvak egyformák.
de hát miért ne lehetnék arany delicesesz?

harapok, egyre csak harapok, megállni nem tudok.
magvaim elvesztek,
se birsalma, se arany delicesesz nem lehetek.
de már alma sem.

Zavar

annyit beléd gyömöszölni,
amennyi csak beléd fér
 beléd
 beléd
 beléd.

most lenyeled,
különben bőrd
k i t á g u l.

 (láthatod)
kicsapongón

lélegzik,

alkalmazkodik.

tömi, hogy vigasztalja,
kielégíti,

ám őt provokálni maga az élvezet –
zsonglőrözni saját halálával, lassan,
szépen lassan.

Ítélet

holnap... holnap... majd holnap... a szemekben, a kezekben,
holnap... a bőrben, a nyálban.
holnap...
majd holnap...
elhúzódik mellőlem,
a tökéletesség felé kap.

midőn a meredélyben találja magát,
ismét feljajdul.

ujjammal megfenyegetem,
előre dőlök,
megingok, megakadok, megmaradok –
holnap... holnap... majd holnap... a szemekben, a kezekben,
a bőrben, a nyálban.
holnap...
holnap...
majd holnap... elengedem –
engedem kivérezni.

Megszegett ígéret

izzik a csontozat
s körötted gyarapodnak – szemek sokasodnak.

a lift megáll.
sorba rendeződnek a szemek,
lehunyódnak – kinyílnak.

szíved megdobban,
s a lift meglódul.

Kétely

már semmit se tarthatok meg,
még saját bőrömet se,
az is kimozdult helyéről.

Nyár, este fél tízkor

nem hallak.
ha kinyújtózol, tekintetbe se veszed a határt,
csak a kör fogalmát.
a te elved:
bejárom a világot, még ha bele is halok!

fel akarlak tartóztatni,
magamat, veled együtt,
megállítani
gyönyörű halálod
ahogy azt csodálom.

lábnyomod,
rossz lelkiismeretem
estéről-estére a hullámok magukkal rántják.

mily sors vár rájuk,
csak a velük fuldoklók tudják.

Nyitott tenyér

elillanhatnék, akár a kámfor. találtam –
látod,
öt kagylót,
három lyukas, elbújni se lehet,
nincs is maradásom.

X Hadművelet

*talán csillogó fehér ezüsthé válók.
megint sárga leszek!*

lélegzetet vesz.

*fehér szobában fényt árasztok,
cigányosan ...
ereimből kiugrasztom a sárgát.*

felemeli karját, a balt.
felordít.
egy úr odakint feltekint,
majd hirtelen a zsákutca fele szalad.

*hajszálaim a levegő színét nyaldossák.
hajszála a fény alatt találja magát, összezavarodva.*

*lassacskán csillogó fehér ezüsthé válók.
megint sárga leszek!*

bőre megdermed,
elharapódzik a sárga,
nyitott tenyerébe eleven vörös üveggolyó gördül.

a sárga elmerül,
a vörös kicsordul,
a narancssárga elfajul.

ismét lélegzetet vesz.

a fény szétömlik,
melegségbe
ömlik.

előnti a sötétség.
szemei lecsukódnak.
a fény ismét elhalkul.
az ütőér elsüllyed,
foghíjas nevetésbe tör a bőr.

Lépesméz

ma van a holnap, és
a holnap ujjainak repedésein át
már el is illant.

Te, meg ők, meg a selyem-csend

a földön térdepelsz

némán, csalfán, falod a csendet.

mások is térdepelnek – egymás
hegyén-hátán.

kegyetlenül
tépázzák hajad.

ám te csalfa
maradsz, néma,
ordításukat falod
a csendért harcolva.

magad vagy a csend.

Apály

apad a tenger.

a lány arcán csak határozatlan
emlékek maradtak,
arca megduzzadt.

a suttogások, a maradandók,
az ajkai lesznek a meghatározók.
visszhangja
a haján áthatol.
elméjén legbelül
úgyis megcsappan.

csak a suttogások maradjanak vele.
a tenger apályától vigyék minél messzibbre.

Szent keresztség

az emberek az égre tekintgetnek.
megsejtik a szentséget,
érdemes lenne
dicsőíteni.

még a legfásultabbak is éreznek fájdalmat,
mit át meg átjár a szent keresztség lehulló cseppje.

szememet mossa –
arcom fekete nyálka mázolvány,
állam az első szerelem ugródeszkája.

Hírlapi horror

lepillantok.
vonaltól pontig ugrál szemem,
inkább lehunyom.

a nyomdafesték alatt lelem magam.

itt sötét lények élnek,
keringnek, akár a légcseppek,
vízeséssé duzzadnak, pocsolyává gyűlnek.

ha meg egy szembe hullnak,
túlcsordulnak
s egyedi formáikra bomlanak.
a pocsolyán kívül, a levegőn ellustulnak.
tenyerem összenyomom
s köröttem pörgés, permet, ölelés.
hirtelen a csillagok közt lelem magam!

folyton-folyvást kihallgatnak.
szeretnék, ha felfedném előttük múltjukat,
jövőm
cseréjébe.

elutasítok minden fogadalmat,
ami lehetővé tenné, hogy fantáziám
fesztelen érzéseibe avatkozzanak.

elhárítom őket,
suttogásomtól elbódulnak...
s milyen hirtelen lehunyódik nyálkás
testükön szemük,
a legutolsó oldalt is átjárja leheletem.

majd megragadom a hírlapot,
a nyomtatott történetet
összegyűri tenyerem,
köröttem nincs se pörgés,
se permet,
se ölelés.

a nyomtatott hírlapi történet
a kukába kerül.

A versek

belső, nyivákoló hangok.
széttörni a poharat
intim feladat!

megtalálni az
igazság másik oldalát –
veszni hagyni...

Következő oldal

lapozz
szólt bájos hangja,
amitől még a macska is magát nyaldossa,
baloldali szemébe
pedig mosolyt csalhatna.
(nem is sejtik, gondolta,
végéhez ért a történet ezen oldala.)

Rádás

Ráadás

e hely már nem = skatulya.
a neved sem skatulya,
nem is skatulyában létezel,
anyagod sem skatulya,
nem is skatulyázótól származol,
aki napról napra skatulyát skatulyákba rakosgat.

most már bőrtelen skatulya vagy,
lebegő.

Tartalomjegyzék

Előszó

E kedves hely

E kedves hely	9
---------------	---

LENT

Páncél nélkül	10
Átváltozás	10
A manhattani cement alatt	11
Fejjel az égbe	11
Elsősorban napi munka	12
Piskótát majszoló farsangi jelmez	13

FENT

Júdás	14
Zarándoklat	14
Velem szemben	15
Varázspálcával a tejúton	15

KÍVÜL

Akvárium	16
Gyermeki kísérlet	16
Bolhapiac	17
A San Telmói kávézóban	17
Nemcsak a fül hibás	18
Rio	19

BELÜL

Monológ	20
Anamnézis	20
Prána	21
A membrán alatt	21
Egy lépést előre, kettőt hátra	22
Tűzijáték	23
Bécs -5 óra = Buenos Aires	23
Fogas	24
Tengeri csiga	24
A jószok konyhájában	25
Váróterem	25
Gömböm és látomásom	26

Libidó Thanatosznak ellenvetésül	26
Látom...	26
Örvény	26
Hangod	27
A latin gésa hangja	27
Otthon	27
18.000 másodperc	28
Kérdés	28
Tükröm, tükröm, mondd meg nékem	29
Gyomorfájás	29
Az ámitás pedagógiája	30
Sartre drámájában	32
Kipufogócső – Izpušna cev	32

KÖZÉNK ÉKELODVÉ

Adrenalin	33
Ököl	33
Álmában	34
Az öntudat tükör harca	35
Tükör által	35
Álomvadász	36
Elrongyolódott felület	36
Repülés	37
Családi összejövétel	38
Légvár szerkezet	38
A változó 2001	39
Mielőtt megérkezne a következő villamos	39
Aknák a levegőben	39
Deja vue	40
Az első veszekedés	40
Kiprészelve	41
Fal	41

Egyszerű

VONALAK

Az utcai lelkész	44
Zodiákus	46
Huncutka	46
Hajnali fél kettőkor	46
Csillámló orr	47
Reménytelenség	47
Vonalacska	47

KANYAROK

A képzelt szerelem	48
Sejtelek	48
Jay	49
Infekció	49
Irtás	49
Szimbiózis	50
A XX. század szobrása	50
Telitalálat	51
j. c.	52
Játék	53
Spaletta rések	53
Farmerszoknyás léptek	54

KÖRÖK

Körhintán a hinta	56
Animus és anima	56
A tökéletesség	58
Két csikóhaltól	58
Szökökút	58
Négy hang	59
Bábú	60
Rió este hét után	61
Börtelen, lebegő skatulya	61

SPIRÁLOK

Vadászat	62
Hiányzó pulzus	62
Bűvölet	64
Búgócsiga	64
Madárka	65
Világkörüli út	65
Kulcslyukon át	66
Csaló	66
Szinte kincs	67
Reggeli gyakorlat	67

CIKLUSOK

Fekete – fehér – fekete – fehér – fekete	69
Holdat hord	71
Remény-vesztettség	71
DNS	71

Marhakór	72
Prédikáció	72
Frissen facsart narancslé	73
Titkos kert	73
Konverzió	74
A makacsság	75
Rokkant róka	75

Laura, Juan és valaki közénk ékelődve

KÖZÉNK ÉKELŐDVE – KÉL

A fiú, a hangya és köztük az árnyék	78
Hotmail	78
Szavaim	78
Látlak...	79
Arcod arcom mellett ott terem	79
Tokk tokk	80
Hé Laurita	80
Festett körmök	81
Elcserélt szerepek	81
Macska és egér	82
Látomás	82
e-mail mese	83
Két csavargó reggel	84
Két csavargó délből	84
Két csavargó este	85
Nappali álmodozó	85
Igazság	86
Hamupipőke	86
Latin gésa	87
Brooklyn	87

KÖZÉNK ÉKELŐDVE – VONZÁS

Általános nyelvtan	88
Alattad fekve	88
Triptichon	89
Illúzió	89
Kettős fény	90
Az ágyadban nem kettesben	90
Súlytalan súly	90
Hasonlítás	91
Hatodik érzék	91
E-mailek	92

Egy hang és 5 év szünet	92
A nyelvbotlás négy módozata	94
Reggeli beidegződés	95
Hattyú és zarándok	95
Február 15-én	96
Alma-lány	97
Randi az argentin felhőkön	98
Unikum	98
TÁRGY: vajon érzed-e néha, hogy válaszolnod kellene?	99
Mielőtt felüti fejét a felelet	99
Hibás kanyar	100
Búcsú	101
Teljes gőzzel	101
Buenos Aires	102
Idegen az idegennel	103
Másodszori találka	103
Előterjesztett egyezmény	104
M&H&H	105
Szózat	106
Elem	
Elem	109
Tölcsér	
TÖLCSÉR	
Almapüré	112
Zavar	113
Ítélet	114
Megszegett ígéret	114
Kétely	115
Nyár, este fél tízkor	115
Nyitott tenyér	116
X hadművelet	116
Lépesméz	117
Te, meg ők, meg a selyem-csend	118
Apály	119
Szent keresztség	119
Hírlapi horror	120
A versek	121
Következő oldal	121
Ráadás	
Ráadás	123

Eva Petrič (Kranj, Szlovénia – 1983)

Költő, író, képzőművész, videóművész.

A világ számos földrészén nevelkedett és formálta személyiségét, nyelvi, kulturális és földrajzi értelemben vett nagyon különböző tájakon, Afrikától és Ázsiától, Latin- és Észak-Amerikán át Közép-Európáig, tanulmányi képzését hét különböző iskolában, öt államban és három kontinensen végezte.

2005-ben diplomázott pszichológiából és képzőművészetből a bécsi Webster Egyetemen. 2010-ben a berlini Transart Intézetben szerzett kisdoktorit, festészet és fotóművészet szakokon. Jelenleg Bécsben él, ahol szerződést kötött a Suppan Contemporary galériával és idejét a festészetnek, fotóművészetnek, írásnak, videóművészetnek, valamint performanszoknak szenteli.

Eddig, egy verseskötete jelent meg (saját fotóival), „Világskatulya” címmel (Ta prostor je škatla 2007 – németül 2009-ben), valamint két regénye: „Mindenki szusit evett” (Vsi so jedli suši, 2009 – angol nyelven 2009-ben,) és „A börtelen, lebegő skatulya” (Škatla brez kože, lebdeča, 2009 – spanyolul 2009-ben). Eddig 15 önálló képzőművészeti kiállítása volt Szlovéniában, Ausztriában és Amerikában. Számos díjban és elismerésben részesült, köztük a „Kuenstlerhaus Limited Edition for the year 2009” – díjban és a Pfann Ohmann Preis díjban, 2011-ben. Munkái több állandó kiállításon is megtekinthetők, Ausztriában és Szlovéniában.

